

VICTORIA BENEDICTSSON IN MEMORIAM

*En mäktig skaparvilja i ett bräckligt hölje
är, som en gnista, ämne till en vådeld,
en farlig gåva till ett människohjärta,
som många lidande i skaparglädjen,
ger knappa rosor men mest vassa törnen.
Den gåvan fick hon uti födselstunden...
Det blev en kamp på liv och död med ödet.*

*Den sov ännu den gamla byn i dalen
ostörd av tidens oro, levde helt för sig.
Då kom hon hit, en främling, ställde frågor,
som ingen dristat förr. Vad djärv trafik!
Var inte världen ordnad som den borde?
Var inte kvinnan skapad mannen till en hjälp,
att föda barn och sköta hemmet, stå vid spisen?
Nog kunde hon väl ock få skriva
en liten dikt till bröllop och begravning,
men skriva böcker, det var alltför misstänkt
och umgås med författare och skalder,
var ännu värre, det var ren skandal...*

*Att söka nya vägar uti diktens rike
är som att segla uti natt och dimma,
när inga fyrar visa väg till hamnen.
Hon ville ljus och klarhet över ting och människor,
när andra nöjde sig med illusioner.
Då ropes: Halt! Vi vill ha skumt i vrårna,
där dammät lagrat sig och smutsen samlats.
Vad nyttar det att visa allt eländet!
Att ropa: Varde ljus! sker ej ostraffat,
då plockar hopen stenar upp från vägen.
Så hänt i alla tider, händer ännu,
fast hopen icke alltid är densamma.*

*För människor med känsloliv som sjuder
blir livet fattigt utan kärlekslycka.
Likt vandraren i torra ökensanden
de längta efter ljuvlig dryck att stilla törsten.
Som en oas Lycksalighetens ö hon drömde...
Dock ej som Astolf och Felicia, nöta livet
i dådlös njutning. Nej som man och kvinna
till kropp och själ befruktande varandra
till nya skaparbragder, det var drömmen.
Det var en hägring blott. — —*

*Hon sökte sanning och hon fann den: trohet!
Hon skrev det med sitt hjärteblod i själavånda.
Det blev en svanesång: hon sjöng i döden.*